

1 — Bogdana

Bogdana je uporno navaljivala da joj vrate novac. Platila je veliku cenu za telo u kome je mogla da poprimi izgled kakav bi god poželeva.

— Neću više da budem plava kosa i savršeno dupe. Mislila sam da će biti dovoljno samo da poželim osećaj prvog poljupca. Razočarala sam se kada sam shvatila da je to nemoguće. Molim vas vratite mi novac.

Prodavac je nemo posmatrao ekran iza nje koji je reči prevodio u boje. Govor Zemljana koji mu je ličio na krčanje pokvarene ulične letelice ga je prvi put zainteresovao.

— Ne mogu više ni trenutak da izdržim u ovom vašem telu. Muškarci se prema meni ponašaju kao da sam retardirana. Povlađuju mi. Žene me mrze. Hoću svoj novac. Odmah! — dreknu Bogdana odlučno.

On se trgnu, a pogled mu postade radno plav.

— I ja želim da govorim kao vi ali ne mogu. Neše telo može da poprimi samo izgled kakav svest u njemu može da podrži. Razumete? — začulo se iz zvučnika koji je promenu boje njegovih očiju prevodio u reči.

— I šta s tim? Hoćete li mi više vratiti taj novac?

Dok je ljutito gledala prodavca setila se bake koja joj je kao šalu ispričala da bića sa ove planete imaju lep i veliki ud. Pogled joj pade ne njegove nogavice.

Njemu se svidelo kako ga odmerava. Iako se setio dede koji mu je rekao da žene sa Zemlje retko interpretiraju istinu, pozeleo je da je uhvati za ruku.

Ona nikada ni samoj sebi, a kamoli drugima nije priznala da je od novog tela jedino očekivala užitak za koji je pretpostavljala da upravo oseća.

Prodavac je bio zbunjen. U školi su ga jednom uhvatili kako za vreme odmora sa drugarima gleda hologram gole žene. Plašio se kastracije, a još jedan takav ili sličan prekršaj bi upravo to značio.

— Šta ti je? — upita ga Bogdana kao da se ceo život poznaju.

— Ništa — začu se njegov odgovor iz sprave za prevođenje.

Nikada nije razumeo beskonačnost vasiona. Pitao se gde je kraj? Nije bio siguran da li realnost oko njega postoji ili je to sve njegova halucinacija. Plašio se svog večnog života.

— Na vašoj planeti žive samo muškarci? — nastavi ona da zapitkuje iako je znala da ovde inteligentnim bićima telo služi za reciklažu svesti, a ne za razmnožavanje.

— Samo muškarci — oglasio se opet sprava, a njegova želja da je dodirne postade još jača. Već je video svoje kastrirano telo u jednoj ovakvoj prodavnici.

— A žene su kod vas zabranjene? — upitno ga je pogledala izbacivši grudi.

— Zabranjene su — začu se prevod, a njemu u glavi odjeknu zakon apsolutnog balansa. „Koliko svesti ode, isto toliko mora i da dođe iz ništavila.“

Bogdana je kao ukopana čutala trudeći se da ne pogleda njegov nabrekli ud u pantalonama. Srce joj je lupalo. Bila je sigurna da je to to. Jezikom je prešla preko usana.

On oseti svežu mekoću koju je ona lizala. Požele da je poljubi, iako nije hteo da postane grešnik i bespovratno izgubi svest. Glavni zadatak mu je bio da je sačuva. Tu propoved je ko zna koliko puta čuo od vođa komuna na svojoj planeti.

Bogdana je htela da oseti nežnu čvrstinu njegovih ruku na svom telu. Bila je sigurna da nije frigidna dok je vrtela dupetom kao da ne zna šta će sa njim.

Pre i posle prestade da postoji, a njene vitke noge i nežna ramena postadoše njemu jedino bitno na celoj planeti.

Sve mu je ovo ličilo na kraj svemira do koga je uspeo da stigne. Bio je siguran da ona nije halucinacija. Strah od beskonačnosti je nestao.

Dodirnuo je pramen njene kose. Ona mu je nežno sklonila ruku ali je nije ispustila.